

74. Lieutenanter til Forstærkningsbataillonerne, saa at disse nu ere fuldstændigt forsynede med Lieutenanter og tilnærmelsesviis ogsaa med Compagnichefer. Hvor der endnu er Mangel paa saadanne, vil man søge at dække den, navnlig ved de Batailloner, der ere bestemte til at indkaldes. Der vil saaledes kunne være fuldkommen det ønskelige Befalingspersonale tilstede. Jeg troer, det var i Forbindelse hermed, den ærede Ordfører gjorde en anden Bemærkning, som jeg ligeledes troer at burde yttre mig om. Han sagde nemlig, at „Befalingsmænds Forsættelser høre til Dagens Orden, og der synes næsten at være vedtaget et System, at Befalingsmændene ikke maae være for længe ved en Afdeling. Men har en Befalingsmand lært at commandere en Afdeling, f. Ex. en Capitain sine 200 Mand, da vil han jo paa ethvert Sted kunne gøre det, selv om han saa aldrig har seet Mandskabets Ansigtet for, naar det blot er øvede Folk, og her tales der kun om saadanne.“ Hvad den første Uttring angaaer, at Forsættelser skulle høre til Dagens Orden og synes at høre til Systemet, da er netop det Modsatte Tilfældet, idet man kun nødtvungen skrider dertil. Jeg tør antage, at denne Uttring grunder sig paa en Misforstaaelse, idet der i Rundgørelserne for Hæren fremtræder som Forsættelser, hvad der i Virkeligheden kun er Overførelse af Befalingsmænd fra Liniebataillonerne til Reservebataillonerne og fra Reservebataillonerne til Forstærkningsbataillonerne; jeg troer, som sagt, at der her ligger en Misforstaaelse til Grund, thi man undgaaer omhyggelig Forsættelser, hvor det er muligt. Hvad det Andet angaaer, skal jeg kun gøre en kort Indsigelse derimod. Jeg troer ikke, at nogen erfaren Fører vilde tiltræde den her af den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne fremsatte Anstuelse, at det skulde være ligegyldigt, om en Capitain kjendte sine Folks Ansigtet, og om de kjendte ham, og at han ligesaa godt kunde føre Commandoen over Folk, han ikke kjendte, som over dem, han kjendte. At man kan være nødtvungen til at sætte en højere Befalingsmand, en Capitain, i Epidisen for et ham fremmed Compagni, er ganske vist, men det gjør man kun nødtvungen, og vi

have rigelig Erfaring for, hvor betænkeligt det er at bryde de Bånd, som knytte en Befalingsmand til hans Undergivne og dem til ham. Jeg skal saaledes ret meget anbefale Forslaget Nr. 39. — Det Samme gjælder Forslaget Nr. 40, hvorved der foreslaaes indkaldt 7de Aargangs Mandskab til Reservebataillonerne, saaledes at disse iaar ligesom i de foregaaende Aar kunde bringes op til den fulde Krigsstyrke. Dersom vi nu med Hensyn til dette Spørgsmaal forandre System, om jeg saa tør sige, dersom Rigsdagen nu iaar følger en anden Fremgangsmaade, et andet Princip med Hensyn til Indkaldelsen til Reservebataillonerne, end den har gjort i tidligere Aar, saa kan jeg ikke betragte det anderledes end som et betænkeligt Tilbagefærdigt. Jeg kan indrømme, at der bør tages alt muligt Hensyn til Mandskabets Tarv, men der er ogsaa taget Hensyn til Mandskabets Tarv ved Hærens Vedtagelse i saa stort Omfang, som man har anseet muligt og foreneligt med de militære Formaal, og jeg troer, at der er taget større Hensyn til vort Mandskabs Tarv ved vor Hærslov end ved nogen af de Hærslove, som ere blevne vedtagne i andre Lande. Men er der nu engang vedtaget visse Normer for Døvelserne, saa bør ikke ligeoverfor dem Hensynet til Mandskabets Tarv atter gøre sig gjældende paa en forstyrrende Maade. Et Hovedtræk og en anerkjendt Fortjeneste ved den nærværende Hærsordning er den, at Afdelingerne øves med fuld Krigsstyrke; det er Noget, man har tilstræbt gennem mange Aar, og som har været ønsket af alle Sagkyndige. Det er omsider naaet, og siden Hærsloven er indført, have vi indkaldt Liniebataillonerne og Reservebataillonerne med den fulde Krigsstyrke uden at see hen til, om vi indkaldte netop de Aargange af Mandskabet, som Hærsloven — under ganske andre Forudsætninger — havde fastsat, eller om man gik ud over disse to Aargange. Nu foreslaaes det, ikke af finantstielle Hensyn — thi Udvalget har udtrykkelig betonnet det ved en tidligere Leilighed, at det var ikke finantstielle Hensyn, der her gjorde sig gjældende — men af Hensyn til Mandskabets Tarv, at fravige den Fremgangsmaade, vi hidtil have fulgt og gøre et Skridt tilbage; det foreslaaes